

רשומות

קובץ התקנות

24 במאי 1981

4237

כ' באייר התשמ"א

עמוד

1020	תקנות אכיפת פסקי חוץ (אמנה עם הרפובליקה הפדרלית של גרמניה); התשמ"א—1981
1028	תקנות העדות (העתיקים צילומיים) (תיקון), התשמ"א—1981
1029	תקנות מס ערך מוסף (רישום) (תיקון מס' 2), התשמ"א—1981
1029	תקנות מס הכנסה ומס מעסיקים (ניכוי ממשכורת ותשלום מס מעסיקים) (תיקון), התשמ"א—1981
1030	צו מס הכנסה (פטור ממס על ריווח הון ממכירת מניות) (תיקון), התשמ"א—1981
1030	צו מס הכנסה (פטור חלקי ממס על ריווח הון במכירת מניות של תושב ישראל בחברה תושבת חוץ), התשמ"א—1981
1031	צו מס הכנסה (הגדלת שיעורי מקדמות), התשמ"א—1981
1031	כללי מס הכנסה (ניכויים מסויימים לבעלי בתים המושכרים בשכירות מוגנת) (תיקון), התשמ"א—1981
1032	צו עידוד החסכון (פטור ממס הכנסה) (מס' 2), התשמ"א—1980 (תיקון), התשמ"א—1981
1032	צו עידוד החסכון (פטור ממס הכנסה) (מס' 3), התשמ"א—1980 (תיקון), התשמ"א—1981
1032	צו עידוד החסכון (פטור ממס הכנסה) (מס' 6), התשמ"א—1981
1033	תקנות הביטוח הלאומי (הוראות מיוחדות בדבר תשלום דמי ביטוח) (תיקון מס' 3), התשמ"א—1981
1033	תקנות להגנת חיית הבר (תיקון), התשמ"א—1981
1034	צו הדרכים ומסילות הברזל (הגנה ופיתוח) (צומת מלאכי—באר־שבע) (קטע בית קמה—אחוזם), התשמ"א—1981
1034	כללי מועצת הפירות (ייצור ושיווק) (התקשרות מגדלי שקדים עם משווקים מורשים) (תיקון), התשמ"א—1981

תקנות אכיפת פסקי חוץ (אמנה עם הרמובליקה הפדראלית של גרמניה), התשמ"א—1981

בתוקף סמכותי לפי סעיף 13 לחוק אכיפת פסקי-חוץ, התשי"ח—1958¹, סעיף 14 לחוק עזרה משפטית למדינות חוץ [נוסח משולב], התשל"ז—1977², ושאר סמכויות על-פי כל דין, אני מתקין תקנות אלה:

1. בתקנות אלה —

הגדרות

"האמנה" — האמנה בין מדינת ישראל לבין גרמניה בדבר הכרה הדדית בהחלטות בתי המשפט בענינים אזרחיים ומסחריים ובדבר ביצוען ההדדי של החלטות אלה, שנחתמה בירושלים ביום ה' באב התשל"ז (20 ביולי 1977), שנכנסה לתקפה ביום כ"ה בטבת התשמ"א (1 בינואר 1981) ושנוסחה העברי ניתן בתוספת;

"גרמניה" — הרפובליקה הפדראלית של גרמניה, לרבות הלאנד ברלין;

"החלטה" — כמשמעותה בסעיפים 2 ו-4 לאמנה;

"רשם" — כמשמעותו בחוק בתי המשפט, התשי"ז—1957³, או שופט בית משפט שלום לגבי בית משפט שלום.

2. (א) החלטה של בית משפט בגרמניה שמבקשים לאכפה בבית משפט בישראל על-פי האמנה תיראה כהחלטה סופית ובת-ביצוע אם אושרה ככזו על ידי הרשות המוסמכת הגרמנית בהתאם לדין גרמניה.

ביצוע החלטות
גרמניות

(ב) נחלקו הדעות אם הרשות שנתנה את האישור לפי סעיף-משנה (א) היתה אמנם מוסמכת לעשות כן, תהא תעודה על כך של הנציג הדיפלומטי או הקונסולרי של גרמניה בישראל ראתה לדבר.

(ג) בית המשפט בישראל הנזקק לבקשה לאכוף החלטה של בית משפט גרמני יהא קשור בממצאים העובדתיים והמשפטיים שמכוחם קבע בית המשפט הגרמני את סמכותו.

3. (א) החלטה של בית משפט בישראל שמבקשים לאכפה בגרמניה על-פי האמנה, ושוכנע רשם בית המשפט בו ניתנה ההחלטה כי ההחלטה אינה ניתנת עוד לערעור וכי היא בת-ביצוע בישראל, יתן על כך אישור על-פי בקשתו של האדם שלטובתו ניתנה ההחלטה.

ביצוע החלטות
ישראליות

(ב) האישור יינתן על גוף העתק מאושר מההחלטה.

4. אדם שלטובתו ניתנה החלטה בבית משפט בגרמניה והוענק לו שם מעמד של נזקק בשל ההליכים לקראת אותה החלטה, יהא פטור מתשלום האגרה לפי תקנה 16 לתקנות בית המשפט (אגרות), התשל"ו—1976⁴, או יידחה לו תשלום האגרה לפי תקנה 22 לאותן תקנות כאילו הוענקה לו תעודה של לשכת סיוע משפטי, הכל לפי הענין, בשל הליכים בבית-משפט בישראל לביצוע ההחלטה.

פטור מאגרה
או דחייתה

- 1 ס"ח התשי"ח, עמ' 68.
- 2 ס"ח התשל"ז, עמ' 90.
- 3 ס"ח התשי"ז, עמ' 148.
- 4 ק"ת התשל"ו, עמ' 2258.

5. על אף האמור בתקנה 333 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשכ"ג—1963, יצורפו לבקשה לביצוע החלטת גרמנית על-פי האמנה המסמכים המפורטים בסעיף 15 לאמנה.

6. לא ייזקק בית המשפט לבקשה לביצוע של החלטת בית משפט גרמני —

(1) שניתנה לפני כ"ה בטבת התשמ"א (1 בינואר 1981), או שנושאה אירועים שהיו לפני ט' בטבת התשכ"ו (1 בינואר 1966);

(2) אם עברה תקופה של עשרים וחמש שנים או יותר מתום המועד שבו ניתן היה להשיג עליה בדרכי השגה רגילות.

7. הוראות תקנות אלה יחולו, בשינויים המחוייבים לפי הענין, גם על בקשה להכיר בהחלטת של בית משפט גרמני.

התוספת

(תקנה 1)

אמנה בין מדינת ישראל ובין הרפובליקה הפדראלית גרמניה

בדבר הכרה הדדית בהחלטות בתי-המשפט בעניינים אזרחיים ומסחריים ובדבר ביצוען ההדדית של החלטות אלה,

מדינת ישראל והרפובליקה הפדראלית גרמניה

ברצותן להבטיח על בסיס של הדדיות את ההכרה בהחלטות בתי-משפט בעניינים אזרחיים ומסחריים ואת ביצוען,

באו לידי הסכם כאמור להלן:

פרק ראשון

עיקרון של הכרה וביצוע

סעיף 1

בעניינים אזרחיים ומסחריים יוכרו ויבוצעו החלטות של בתי-המשפט של בעלת האמנה האחת בתחום בעלת האמנה האחרת בתנאים הקבועים באמנה זו.

סעיף 2

(1) רואים כהחלטות לענין אמנה זו כל ההחלטות של בתי-המשפט, יהא כינויים אשר יהא (פסקי-דין, החלטות, צווי ביצוע), ואין נפקא מינה אם ניתנו בהליך של שיפוט על ריב או של שיפוט שלא על ריב; עם החלטות אלה נמנות גם הפשרות שבבית-המשפט. ברם, יוצאות מן הכלל הן אותן ההחלטות בשיפוט שלא על ריב שניתנו בהליך שאין בו אלא בעל דין אחד.

(2) במיוחד נמנים עם החלטות בית-המשפט גם אלה —

1. החלטות של Rechtspfleger, שבהן נקבע שיעור המזונות המגיע לקטין, החלטות של פקיד רושם במוכירות או של Rechtspfleger, שבהן נקבע סכום ההוצאות של הדיון במועד מאוחר יותר וכן צווי ביצוע;

2. החלטות הרשם בדיון שלא בפני הצד, בדיון מקוצר, בעניני הוצאות ובענינים הנוגעים לדיני העבודה.

פרק שני

הכרה בהחלטות בתי-המשפט

סעיף 3

החלטותיהם של בתי-המשפט במדינה האחת שניתנו בתביעות של בעלי הדין בענינים אזרחיים או מסחריים ושלא ניתן עוד להשיג עליהן בדרכי השגה רגילות, יוכרו במדינה האחרת.

סעיף 4

(1) הוראות אמנה זו לא יחולו —

1. על החלטות בעניני נישואין או בענינים אחרים הנוגעים למעמד המשפחתי ועל החלטות שנושאן המצב האישי או הכשרות המשפטית של בני אדם, וכן על החלטות בענינים של יחסי ממון בין בני זוג;
2. על החלטות בתחום דיני הירושה;
3. על החלטות שניתנו, בהליכים פליליים, בתביעות שעילתן ביחסים שחלים עליהם דיני ממונות או דיני מסחר;
4. על החלטות שניתנו בהליכי פשיטת רגל, בהליכי פשרה למניעת פשיטת רגל או בהליכים כיוצא באלה, לרבות ההחלטות שבהן הוכרע לענין הליך כאמור על תוקפן של פעולות משפטיות כלפי הנושים;
5. על החלטות בעניני הבטחון הסוציאלי;
6. על החלטות בעניני האחריות לקרינה גרעינית;
7. על צווים והוראות זמניים ועל עיקולים זמניים ועל צווי מאסר זמניים.

(2) על אף האמור בהוראות סעיף קטן (1) תחול אמנה זו על החלטות שנושאן חוב בממונות.

סעיף 5

(1) אין לסרב להכרה אלא —

1. מקום שלבתי-המשפט של המדינה שבה ניתנה ההחלטה אין סמכות כמשמעותה בסעיף 7 או מכח אמנה ששתי בעלות האמנה צדדים לה;
2. אם ההכרה בהחלטה נוגדת את תקנת הציבור של המדינה שבה מבוקשת ההכרה;
3. אם יסודה של ההחלטה הוא ממעשי מרמה שהיו בשעת הדיון;
4. אם ההכרה בהחלטה עלולה לפגוע בריבונותה או בבטחונה של המדינה שבה מבוקשת ההכרה;
5. אם בפני בית-משפט של המדינה שבה מבוקשת ההכרה עומד ותלוי הליך בין אותם בעלי הדין, ובשל אותו נושא, ואם פנו לבית-משפט זה תחילה;
6. אם קיימת כבר במדינה שבה מבוקשת ההכרה החלטה שניתנה בין אותם

בעלי הדין 'ובשל אותו נושא ושלא ניתן עוד להשיג עליה בדרכי השגה רגילות.

(2) לא התייצב הנתבע בהליך, ניתן לסרב להכרה בהחלטה גם אם —

1. הומצא לנתבע המסמך המשמש לפתיחת ההליך —

א. שלא כהלכה כאמור בדיני המדינה שבה ניתנה ההחלטה; או

ב. תוך כדי הפרה של אמנה בין-לאומית; או

ג. שלא בעוד מועד כך שיאפשר לו להכין את הגנתו;

2. הוכיח הנתבע שמבלי שהיתה אשמה מצדו, לא היה יכול להתגונן מפני שהמסמך המשמש לפתיחת ההליך לא הגיע לידיעתו כלל או לא הגיע בעוד מועד.

סעיף 6

(1) אין לסרב להכרה מחמת זה בלבד שבית-המשפט שנתן את ההחלטה החיל, לפי דיני ברירת הדין שלו, דינים אחרים מאלה שהיה עליו להחילם לפי דיני ברירת הדין של המדינה שבה מבוקשת ההכרה.

(2) ברם, ניתן לסרב להכרה מהטעם האמור בסעיף קטן (1), אם יסודה של ההחלטה בהכרעה ביחסים שבדיני הנישואין או שבדיני משפחה אחרים, בהכרעה בכשרות המשפטית, בשליחות מכח הדין או בהכרעה ביחסים המשפטיים שבדיני הירושה. הוא הדין לגבי החלטה שיסודה בהכרעה בכשרות המשפטית של תאגיד, שותפות או אגודה, בתנאי שאלה הוקמו על-פי דיני המדינה שבה מבוקשת ההכרה ושמושם, לפי תקנונם או למעשה, או מושם הראשי, נמצא במדינה זו. ברם, יש להכיר כהחלטה אם היתה נכונה אף אילו החילו את דיני ברירת הדין של המדינה שבה מבוקשת ההכרה.

סעיף 7

(1) יכירו בסמכותם של בתי-המשפט במדינה שבה ניתנה ההחלטה כמשמעותה בסעיף 5, סעיף קטן (1), מספר (1) —

1. אם, בשעת פתיחת תהליך, היה במדינה שבה ניתנה ההחלטה מקום מגוריו או מקום שהייתו הרגיל של הנתבע, או, כשמדובר בתאגיד, בשותפות או באגודה — מושם, לפי תקנונם או למעשה, או מושם הראשי;

2. אם במדינה שבה ניתנה ההחלטה היה לנתבע מקום לניהול עסקים או סניף, ואם נתבע בשל תביעות הנובעות מניהולם של אלה;

3. אם הסכים הנתבע, בהתניה לגבי יחסים משפטיים מסויימים, לסמכותם של בתי-המשפט של המדינה שבה ניתנה ההחלטה, וזולת אם התניה כאמור אינה מותרת לפי דיני המדינה שבה מבוקשת ההכרה; התניה כמשמעותה בהוראה זו אינה קיימת אלא אם דבריו של צד אחד נערכו בכתב והצד האחר קיבל אותם, או אם התניה שבעל-פה אושרה בכתב על-ידי צד אחד בלי שהצד האחר התנגד לאישור;

4. אם נושא התביעה הוא תשלום מזונות, ואם מקום מגוריו או מקום שהייתו הרגיל של הזכאי למזונות בשעת פתיחת ההליך היה במדינה שבה ניתנה ההחלטה, או אם הסמכות היתה קיימת בשים-לב לקשר עם הליך בעניני נישואין או מעמד משפחתי;

5. אם עילת התביעה היתה עוולה או מעשה שדינו, לפי דיני המדינה שבה ניתנה ההחלטה, כדין עוולה, אם המעשה נעשה בתחום הריבוי של המדינה שבה ניתנה ההחלטה ואם המבצע שהה בתחום הריבוי של המדינה שבה ניתנה ההחלטה שעה שעשה את המעשה המזיק;

6. אם עילת התביעה היא עוולה בעסקי מסחר או הפרה של פטנט, מדגם שמושי, סימן מסחרי, זכות מטפחים בונים, מדגם או דגם המשמשים בעסק, או זכות יוצרים שבוצעה במדינה שבה ניתנה ההחלטה;

7. אם נושא התביעה הוא זכות בנכסי דלא נידיי או זכות בזכות בנכסים כאמור ואם נכסי דלא נידיי אלה נמצאים במדינה שבה ניתנה ההחלטה;

8. אם באף אחת משתי המדינות לא היה לא מקום מגוריו של הנתבע ולא מקום שהייתו הרגיל, והיה לו, בשעת פתיחת ההליך, רכוש במדינה שבה ניתנה ההחלטה;

9. אם מדובר בתביעה נגדית וקיים קשר משפטי בין נושא התביעה הנגדית לבין התביעה שהוגשה בהליך הראשי, ואם יש להכיר, לגבי בתי-המשפט במדינה שבה ניתנה ההחלטה, בסמכותם במשמעות אמנה זו לענין ההכרעה בתביעה שהוגשה בהליך הראשי;

10. אם נושא התביעה הם פיצויים או החזרת רכוש ועילת התביעה ביצוע החלטה של בית-משפט במדינה האחרת כשהחלטה זו בוטלה במדינה זו או תוקנה בה;

11. אם התייצב הנתבע בפני בית-המשפט במדינה שבה ניתנה ההחלטה וטען לגופו של הענין ולא היתה לבית-המשפט סמכות שיש להכיר בה לפי אמנה זו *; ברם, הוראה זו לא תחול, אם לפני שהנתבע התייצב וטען לגופו של הענין, הצהיר שהתייצב כך בהליך אך ורק ביחס לרכוש שבמדינה של בית-המשפט שבו נתבע.

(2) ברם, אין להכיר בסמכות בתי-המשפט במדינה שבה ניתנה ההחלטה אם לבתי-המשפט של המדינה שבה מבוקשת ההכרה, לפי דיניה, הסמכות הייחודית לדון בתביעה שבעקבותיה ניתנה ההחלטה.

סעיף 8

(1) נטען באחת משתי המדינות שניתנה החלטה במדינה האחרת, אין לבחון אלא אם קיימת אחת העילות לסירוב כמפורט בסעיפים (5) או (6), סעיף קטן (2).

(2) בית-המשפט במדינה שבה נטען שניתנה ההחלטה, בבואו להכריע בסמכותו של בית-המשפט במדינה שבה ניתנה ההחלטה (סעיף (5), סעיף קטן (1), מספר (1)), יהא קשור בממצאים העובדתיים והמשפטיים שמכאן קבע בית-המשפט את סמכותו.

(3) פרט לאמור לעיל לא תבוקר עוד ההחלטה.

סעיף 9

(1) ההחלטות שניתנו באחת המדינות, בעלות האמנה, יוכרו במדינה, בעלת האמנה האחרת, ללא כל צורך בהליך מיוחד.

* על-פי תוראה אחרת שבה.

- (2) היה עצם השאלה אם להכיר בהחלטה נושא של מחלוקת, רשאי כל צד הטוען להכרה לתבוע, בהליכים לפי הפרק השלישי, מתן החלטה הצהרתית שיש להכיר בהחלטה.
- (3) נדרשת ההכרה במשפט שבפני בית-המשפט של אחת מבעלות האמנה וההכרעה בו תלויה בהכרה, רשאי בית-המשפט להכריע בדבר ההכרה.

פרק שלישי

1. ביצוע החלטות סופיות ופשרות שבבית-המשפט

סעיף 10

- החלטות בתי-המשפט באחת המדינות שעליהן חלה אמנה זו ניתנות לאכיפה במדינה האחרת אם —
- (1) הן בנות ביצוע במדינה שבה ניתנה ההחלטה;
- (2) יש להכיר בהן במדינה שבה יש לבצען (מדינת ההוצאה לפועל).

סעיף 11

- על ההליכים שבהם תותר האכיפה ועל האכיפה עצמה יחולו דיני מדינת ההוצאה לפועל, ככל שלא נקבע אחרת באמנה זו.

סעיף 12

- הוענק במדינה שבה ניתנה ההחלטה לבעל הדין המבקש את אכיפתה המעמד של נזקק, יהא לו, ללא תנאי נוסף, המעמד של נזקק כפי שנקבע בהוראות של מדינת ההוצאה לפועל, לענין ההליכים שבהן יוחלט על התרת האכיפה ולענין האכיפה עצמה.

סעיף 13

- כל אדם שבמדינה שבה ניתנה ההחלטה רשאי לתבוע מכת ההחלטה, רשאי להגיש את הבקשה להתיר את אכיפתה.

סעיף 14

- (1) הבקשה להתרת האכיפה תוגש —
1. ברפובליקה הפדראלית גרמניה — ל-Landgericht;
 2. במדינת ישראל — לבית-המשפט המחוזי בירושלים המוסמך, הן מבחינת הענין והן מבחינת המקום.
 - (2) מבחינת המקום מוסמך ברפובליקה הפדראלית גרמניה ה-Landgericht שבתחומו מקום מגוריו של החייב או, בהעדר מקום מגורים כאמור, רכוש של החייב, או שבתחומו יש לבצע את האכיפה.
 - (3) כל אחת מבעלות האמנה רשאית לקבוע, באמצעות הצהרה כלפי בעלת האמנה האחרת, שבית-משפט אחר יהא מוסמך במשמעות סעיף קטן (1).

סעיף 15

- (1) בעל הדין המבקש להתיר את האכיפה, יצרף —
1. העתק מאושר של ההחלטה שנערך על-ידי בית-המשפט במדינה שבה ניתנה ההחלטה;

2. ראייה שההחלטה היא סופית ;

3. ראייה שההחלטה היא בת ביצוע לפי דיני המדינה שבה ניתנה ;

4. אם המבקש איננו הנושה ששמו נקוב בהחלטה — ראייה לזכותו ;

5. המקור או העתק מאושר של תעודת ההמצאה או של מסמך אחר שנראה מהם שההחלטה הומצאה לבעל הדין שלגביו יש לאכפה ;

6. המקור או העתק מאושר של המסמך שנראה מהם שהתובענה שבה נפתח ההליך, ההזמנה או מסמך אחר המשמש לפתיחת ההליך, הומצאו לנתבע לפי דיני המדינה שבה ניתנה ההחלטה, אם הנתבע לא התייצב ולא טען לגופו של הענין בהליך שבו ניתנה ההחלטה ;

7. תרגום המסמכים האמורים לשפה או לאחת השפות של מדינת ההוצאה לפועל, שיאומת כנכון על-ידי מתורגמן שמינתה הרשות או שהושבע, או על-ידי נוטריון של אחת משתי המדינות, המוסמך לכך.

(2) המסמכים המפורטים בסעיף הקטן הקודם אינם טעונים אימות או קיום פורמליות בכפוף לאמור בסעיף קטן (1) מספר (7).

סעיף 16

(1) בבואו להחליט על הבקשה להתיר את האכיפה יצטמצם בית-המשפט המתבקש לבחון אם צורפו המסמכים הדרושים לפי סעיף (15) ואם קיימת אחת מעילות הסירוב המפורטות בסעיפים (5) או (6), סעיף קטן (2).

(2) החייב רשאי להתנגד להתרת האכיפה גם בנימוק שיש לו טענות נגד התביעה עצמה בעילות שנוגדו לאחר מתן ההחלטה בלבד. על ההליכים שבהם יטענו טענות אלה יחול דין המדינה שבה תבוצע האכיפה. מעבר לאלה אין להעמיד את ההחלטה לביקורת.

(3) מתן ההחלטה על הבקשה להתרת האכיפה יידחה, אם הוכיח החייב שיש להפסיק את הליכי ההוצאה לפועל נגדו ושנתקיימו בו התנאים שבהם מותנית ההפסקה.

סעיף 17

בית-המשפט רשאי גם להתיר אכיפתו של חלק ההחלטה בלבד —

(1) אם ההחלטה נוגעת לתביעה אחת, או ליותר מתביעה אחת ובעל הדין המבקש ביקש להתיר את אכיפתה של ההחלטה רק ביחס לתביעה אחת, או לתביעות אחדות או ביחס לחלק מהתביעה ;

(2) אם ההחלטה נוגעת לתביעה אחת, או ליותר מתביעה אחת, והבקשה בדין יסודה רק לגבי תביעה אחת או לגבי תביעות אחדות או לגבי חלק מן התביעה.

סעיף 18

הותרה אכיפתה של ההחלטה, יורה בית-המשפט, במקרה הצורך, בד בבד על נקיטת האמצעים הדרושים לביצוע ההחלטה.

סעיף 19

על אכיפתן של פשרות שבבית-המשפט יחולו סעיפים 10 עד 18 ; ברם, אין להחיל את הוראות סעיף 15, סעיף קטן (1), מספר (2) ו-(6).

II. ביצוען של החלטות לא סופיות בעניני מזונות

סעיף 20

החלטות שנושאן חייבים במזונות, תותר אכיפתן אפילו אינן סופיות, וסעיפים (10) עד (18) יחולו בשינויים המחוייבים.

III. ביצוען של החלטות אחרות שאינן סופיות

סעיף 21

החלטות אחרות שעדיין אינן סופיות, תותר אכיפתן על-פי הסעיפים (10) עד (18), שיחולו בשינויים המחוייבים. ברם, לא יותרו במקרה זה אלא אמצעים המשמשים להבטחת זכויות הגושה המבקש.

פרק רביעי

הוראות נוספות

סעיף 22

(1) בתי-המשפט של אחת המדינות ידחו תביעה על-פי בקשת אחד מבעלי הדין, או, אם יראו את הדבר כמועיל, יפסיקו את ההליכים, אם בין אותם בעלי-הדין, ובאותו נושא, תלוי ועומד הליך במדינה האחרת ואם בהליך זה עשויה להינתן החלטה שיש להכיר בה במדינתם לפי הוראות אמנה זו.

(2) ברם, במקרים דחופים רשאים בתי-המשפט של כל אחת משתי המדינות להורות על נקיטת אמצעים זמניים על-פי דיניהם, לרבות אלה שמטרתם הבטחת זכויות, וזאת מבלי להתחשב בכך בפני איזה בית-משפט מתקיימים ההליכים לגופו של הענין.

סעיף 23

לא תוכר ולא תבוצע על-פי אמנה זו החלטה בדבר הוצאות המשפט אלא אם האמנה היתה חלה על ההחלטה לעצם הענין.

סעיף 24

ניתן שלא להכיר בהחלטה או שלא להתיר את אכיפתה אם עברו 25 שנה מתום המועד שבו ניתן היה להשיג עליה בדרכי השגה רגילות.

סעיף 25

(1) אמנה זו לא תפגע בהוראות אמנות בין-לאומיות אחרות שהן בתוקף בין שתי המדינות והמסדירות את ההכרה ואת הביצוע של החלטות בתי-המשפט בתחומים מיוחדים של המשפט.

(2) על הכרתם וביצועם של פסקי בוררים יחולו האמנות הבין-לאומיות שהן בתוקף בין שתי המדינות.

סעיף 26

(1) הוראות אמנה זו לא יחולו אלא על החלטות של בתי-משפט ועל פשרות שבבית-המשפט, שניתנו או נעשו אחרי תחילתה של אמנה זו ושנושאן אירועים שהיו אחרי יום 1 בינואר 1966.

(2) על הכרתם וביצועם של מסמכים המשמשים ראיה לחוב ושאמנה זו או אמנות שהן בתוקף בין שתי המדינות, או שיהיו בתוקף בעתיד ביניהן אינן חלות עליהם, יחולו גם בעתיד ההוראות הכלליות.

פרק המישי

הוראות סיום

סעיף 27

כל בעלת האמנה תמסור לבעלת האמנה האחרת מה הם דיניה הקובעים בדבר —

- (1) הראיה שההחלטה היא סופית (סעיף 15, סעיף קטן (1), מספר (2)), וכן
- (2) הראיה שההחלטה היא בת ביצוע (סעיף 15, סעיף קטן (1), מספר (3)).

סעיף 28

כל הבעיות שיתעוררו בהחלת אמנה זו יוסדרו בדרך הדיפלומטית.

סעיף 29

אמנה זו חלה גם על הלנד ברלין וזאת אם ממשלת הרפובליקה הפדראלית גרמניה תמסור הצהרה נוגדת לכך לממשלת מדינת ישראל תוך שלושה חדשים אחרי תחילתה של האמנה.

סעיף 30

- (1) אמנה זו טעונה אישור. מסמכי האישור יוחלפו מוקדם ככל האפשר בבון.
- (2) תחילתה של האמנה כתום 30 יום לאחר החלפת מסמכי האישור.

סעיף 31

כל אחת משתי המדינות רשאית להביא את האמנה לידי סיום. תוקפו של הסיום הוא כתום שנה אחת לאחר שהודיעו עליו למדינה האחרת.

נעשה בשני עותקים בירושלים

היום ה' באב התשל"ז הוא יום 20 ביולי 1977

כל אחד בשפה העברית ובשפה הגרמנית, ודין מקור שווה לשני הנוסחים.

בשם הרפובליקה הפדראלית גרמניה

בשם מדינת ישראל

(—)

(—)

Per Fischer

משה דיין

משה נסים

שר המשפטים

כ"ד בניסן התשמ"א (28 באפריל 1981)

(חמ 1391—3)

תקנות העדות (העתקים צילומיים) (תיקון), התשמ"א—1981

בתוקף סמכותי לפי סעיפים 40, 41 ו-59(א) לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א

1971¹, אני מתקין תקנות אלה:

1. בתקנה 3 לתקנות העדות (העתקים צילומיים), התשל"א—1969², אחרי תקנת משנה

תיקון תקנה 3

(ב) יבוא:

(ג) לענין תקנה זו והתוספות שלה, "סרט" — לרבות מיקרופיש.

משה נסים

שר המשפטים

א' באייר התשמ"א (5 במאי 1981)

(חמ 847—3)

1 דיני מדינת ישראל, נוסח חדש 18, עמ' 421.

2 ק"ת התשל"א, עמ' 316.

תקנות מס ערך מוסף (רישום) (תיקון מס' 2), התשמ"א—1981

בתוקף סמכותי לפי סעיפים 1, 52, 65 ו-145 לחוק מס ערך מוסף, התשל"ו—1975,¹ ובאישור ועדת הכספים של הכנסת, אני מתקין תקנות אלה:

1. בתקנה 13 לתקנות מס ערך מוסף (רישום), התשל"ו—1976,² במקום "1,000,000" יבוא "200,000 שקלים".

תיקון תקנה 13

2. תחילתן של תקנות אלה ביום כ"ו באדר ב' התשמ"א (1 באפריל 1981), ובלבד שפעולה שנעשתה כדין בידי עוסק לפי התקנות העיקריות לפני פרסומן של תקנות אלה, יראוה כנעשתה כדין.

תחילה

ל' בניסן התשמ"א (4 במאי 1981)
(חמ 1205—3)
גדעון פת
שר התעשייה, המסחר והתיירות
ממלא מקום שר האוצר

1 ס"ח התשל"ו, עמ' 52; התשל"ט, עמ' 52.
2 ק"ת התשל"ו, עמ' 946.

תקנות מס הכנסה ומס מעסיקים (ניכוי ממשכורת ותשלום מס מעסיקים) (תיקון), התשמ"א—1981

בתוקף סמכותי לפי סעיפים 164, 166 ו-243 לפקודת מס הכנסה,¹ אני מתקין תקנות אלה:

1. בתקנה 1 לתקנות מס הכנסה ומס מעסיקים (ניכוי ממשכורת ותשלום מס מעסיקים), התשמ"א—1980,² (להלן — התקנות העיקריות), בהגדרת "משכורת", בפסקה (1), המלים "לפי סעיף 2(2) לפקודה" — יימחקו ובסופה יבוא "וכן כל הכנסה שנקבע לגביה שדינה כדין הכנסת עבודה".

תיקון תקנה 1

2. בתקנה 6 לתקנות העיקריות, בתקנת משנה (ה), אחרי "תשי"ז—1957" יבוא "או משלם תשלומים לקופת גמל לתגמולים בשביל עובדו שסעיף 3(ה1) לפקודה חל עליו".

תיקון תקנה 2

3. בתקנה 9(א) לתקנות העיקריות, אחרי פסקה (15) יבוא:

"(16) בשל נקודות זיכוי המגיעות לו, בהיותו חייל משוחרר, לפי חוק מס הכנסה (הטבה לחיילים משוחררים) (הוראת שעה), התשמ"א—1981."

תיקון תקנה 9

4. בתוספת לתקנות העיקריות, בפסקה (3), במקום "ו'40" יבוא "40 ו'40ב".

תיקון התוספת

5. תקנות אלה יחולו לגבי משכורת המשתלמת לחודש אפריל 1981 ואילך.

תחולה

כ"ג בניסן התשמ"א (27 באפריל 1981)
(חמ 444—3)
יורם ארידור
שר האוצר

1 דיני מדינת ישראל, נוסח חדש 6, עמ' 120; ס"ח התש"ם, עמ' 102.
2 ק"ת התש"ם, עמ' 1650.

צו מס הכנסה (פטור ממס על ריווח הון ממכירת מניות) (תיקון),

התשמ"א – 1981

בתוקף סמכותי לפי סעיפים 88, 97(ג) ו-243 לפקודת מס הכנסה¹, ובאישור ועדת הכספים של הכנסת, אני קובע לאמור:

1. בסעיף 1 לצו מס הכנסה (פטור ממס על ריווח הון ממכירת מניות), התשכ"ה – תיקון סעיף 1
1965² (להלן – הצו העיקרי) –

(1) בהגדרת "בורסה", במקום הסיפה המתחילה במלים "או בבורסה" יבוא "ולגבי חברה תעשייתית או חברה להחזקה תעשייתית גם בורסה לניירות ערך באחת הארצות המנויות בתוספת הראשונה של היתר הפיקוח על המטבע, התשל"ח – 1978³."

(2) אחרי הגדרת "חברה תעשייתית" יבוא:

"חברת החזקה תעשייתית" – חברה שלפחות 80% מרכושה – למעט רכוש שמקורו מכספים שנתקבלו מהנפקה בבורסה עד תום שנה ממועד ההנפקה – מושקע בהון מניות או בהלוואות לשלוש שנים לפחות, בחברה תעשייתית."

2. בסעיף 2 לצו העיקרי, במקום סעיף קטן (ב) יבוא:

"(ב) ריווח הון ממכירת איגרת חוב הניתנת להמרה במניות והנסחרת בבורסה – יהיה פטור ממס."

יורם ארידור
שר האוצר

כ"ג בניסן התשמ"א (27 באפריל 1981)
(חמ-885-3)

1 דיני מדינת ישראל, נוסח חדש 6, עמ' 120; ס"ח התשמ"א, עמ' 88.
2 ק"ת התשכ"ה, עמ' 2378; התשל"ט, עמ' 850.
3 ק"ת התשל"ח, עמ' 1006.

צו מס הכנסה (פטור חלקי ממס על ריווח הון ממכירת מניות של תושב ישראל בחברה תושבת-חוץ), התשמ"א – 1981

בתוקף סמכותי לפי סעיף 97(ג) לפקודת מס הכנסה¹, ובאישור ועדת הכספים של הכנסת, אני מצווה לאמור:

1. חברה תושבת ישראל אשר כל מניותיה בידי תושב חוץ תהיה פטורה ממס על חלק מרווח ההון המוטל על מכירת מניותיה בחברה תושבת חוץ בסכום המחר המקורי כשהוא מוכפל בשיעור עליית שער הדולר של ארצות הברית מיום הרכישה ועד ליום המכירה.

פטור חלקי
ממס רווח הון

יורם ארידור
שר האוצר

י"א בניסן התשמ"א (15 באפריל 1981)

1 דיני מדינת ישראל, נוסח חדש 6, עמ' 120; ס"ח התשמ"א, עמ' 88.

צו מס הכנסה (הגדלת שיעורי מקדמות), התשמ"א – 1981

בתוקף סמכותי לפי סעיפים 179 ו-180(ב) לפקודת מס הכנסה¹, אני מצווה לאמור:

הגדלת שיעורי
המקדמות לנישום

1. שיעורי המקדמות החדשיות שחייב בהם נישום על פי סעיף 175 לפקודה יוגדלו כך שלכל מקדמה ייוסף שיעור ממנה כמפורט להלן:

(1) אם השנה הקובעת היא עד שנת 1977 ועד בכלל – 1000%;

(2) אם השנה הקובעת היא שנת המס 1978 – 700%;

(3) אם השנה הקובעת היא שנת המס 1979 – 300%.

השיעור שבו יוגדל
סכום המס על פי
דו"ח שהוגש

2. לענין סעיף 180(ב)(1) לפקודה יוגדל ב-120% סכום המס שנישום חייב לשלמו על פי דו"ח שהגיש בשנת המס 1981 ובלבד שסכום המקדמות החדשיות לא יפחת מהשיעור המוגדל שנקבע בסעיף 1.

תחולה

3. תחולתו של צו זה היא לענין מקדמות שחייבים לשלמן על חשבון המס לשנת המס 1981.

יורם ארידור
שר האוצר

כ"ב בניסן התשמ"א (26 באפריל 1981)
(חמ 350–3)

1 דיני מדינת ישראל, נוסח חדש 6, עמ' 120; ס"ח התשמ"א, עמ' 88.

כללי מס הכנסה (ניכויים מסויימים לבעלי בתים המושכרים בשכירות מוגנת) (תיקון), התשמ"א – 1981

בתוקף סמכותי לפי סעיף 20 לפקודת מס הכנסה¹, ובאישור ועדת הכספים של הכנסת, אני קובע כללים אלה:

תיקון סעיף 1

1. בסעיף 1 לכללי מס הכנסה (ניכויים מסויימים לבעלי בתים המושכרים בשכירות מוגנת), התשל"ח–1977² (להלן – הכללים העיקריים), בפסקה (1), במקום "שש שנים" יבוא "ארבע שנים".

הוראת מעבר

2. דמי פינוי ששילם בעל בית בשל פינוי דייר מוגן לפני שנת המס 1980, יותרו לניכוי כאמור בסעיף 1 לכללים העיקריים ובכפוף לאמור להלן –

(1) אם שילם דמי פינוי בשנות המס 1976 או 1977, יותר לו ניכוי יתרת דמי הפינוי שטרם נוכו על פי הכללים העיקריים, בשנת המס 1980;

(2) אם שילם דמי פינוי בשנות המס 1978 או 1979, תנוכה יתרת דמי הפינוי בשיעורים שנתיים שווים, במשך מספר השנים שנותרו עד סיום תקופת ארבע השנים.

תחילה

3. תחילתם של כללים אלה משנת המס 1980.

יורם ארידור
שר האוצר

כ"ג בניסן התשמ"א (27 באפריל 1981)
(חמ 211–3)

1 דיני מדינת ישראל, נוסח חדש 6, עמ' 120; ס"ח התשמ"א, עמ' 88.
2 ק"ח התשל"ח, עמ' 87 ו-969.

**צו עידוד החסכון (פטור ממס הכנסה) (מס' 2), התשמ"א—1980
(תיקון), התשמ"א—1981**

בתוקף סמכותי לפי סעיפים 5(א)(2) ו-5(ג) לחוק עידוד החסכון, הנחות ממס הכנסה וערבות למילווה, התשט"ז—1956¹, אני מצווה לאמור:

1. בסעיף 1 לצו עידוד החסכון (פטור ממס הכנסה) (מס' 2), התשמ"א—1980², במקום "24,000 שקלים" יבוא "50,000 שקלים".

תיקון סעיף 1

יורם ארידור
שר האוצר

כ"ד בניסן התשמ"א (28 באפריל 1981)
(חמ 125—3)

1 ס"ח התשט"ז, עמ' 52; התשל"ו, עמ' 159.
2 ק"ת התשמ"א, עמ' 41.

**צו עידוד החסכון (פטור ממס הכנסה) (מס' 3), התשמ"א—1980
(תיקון), התשמ"א—1981**

בתוקף סמכותי לפי סעיפים 5(א)(2) ו-5(ג) לחוק עידוד החסכון, הנחות ממס הכנסה וערבות למילווה, התשט"ז—1956¹, אני מצווה לאמור:

1. בסעיף 1 לצו עידוד החסכון (פטור ממס הכנסה) (מס' 3), התשמ"א—1980² —

תיקון סעיף 1

- (1) בהגדרת "פקדון", במקום "24,000 שקלים" יבוא "50,000 שקלים";
- (2) בהגדרת "תכנית", אחרי "בנק לאומי לישראל בע"מ" יבוא "בנק עליה-לאומי בע"מ, בנק המזרחי המאוחד בע"מ או הבנק הבינלאומי הראשון לישראל בע"מ".

יורם ארידור
שר האוצר

כ"ד בניסן התשמ"א (28 באפריל 1981)
(חמ 125—3)

1 ס"ח התשט"ז, עמ' 52; התשל"ו, עמ' 159.
2 ק"ת התשמ"א, עמ' 181.

צו עידוד החסכון (פטור ממס הכנסה) (מס' 6), התשמ"א—1981

בתוקף סמכותי לפי סעיפים 5(א)(2) לחוק עידוד החסכון, הנחות ממס הכנסה וערבות למילווה, התשט"ז—1956¹, אני מצווה לאמור:

1. בצו זה —

הגדרות

- "פקדון" — כסף שהופקד בתכנית ואשר עברו שלוש שנים לפחות מיום הפקדת השיעור הראשון;
- "תכנית" — תכנית של בנק מסד בע"מ אשר תנאיה נקבעו בתקנות עידוד החסכון (תכניות חסכון "גן מור"), התשמ"א—1981².

1 ס"ח התשט"ז, עמ' 52; התשל"ו, עמ' 159.
2 ק"ת התשמ"א, עמ' 406.

2. הריבית, הפרשי ההצמדה וכל הטבה אחרת, המשתלמים על פקדון, יהיו פטורים מס. פטור ממס.

3. תחילתו של צו זה ביום י"ח בטבת התשמ"א (25 בדצמבר 1980). תחילה.

כ"ד בניסן התשמ"א (28 באפריל 1981) יורם ארידור
(חמ 125-3) שר האוצר

תקנות הביטוח הלאומי (הוראות מיוחדות בדבר תשלום דמי ביטוח) (תיקון מס' 3), התשמ"א—1981

בחוק סמכותי לפי סעיפים 186 ו-242 לחוק הביטוח הלאומי [נוסח משולב], התשכ"ח—1968¹, אני מתקין תקנות אלה:

1. בתקנה 19(ג) לתקנות הביטוח הלאומי (הוראות מיוחדות בדבר תשלום דמי ביטוח), התשל"א—1971², המלים "ושילם דמי ביטוח מהכנסה העולה על המקסימום שבלוח י"א לחוק" — יימחקו.

2. תחילתן של תקנות אלה לגבי שנת הלימודים התשמ"א ואילך. תחילה.

י"ב בניסן התשמ"א (16 באפריל 1981) ישראל כץ
(חמ 912-3) שר העבודה והרווחה

1 ס"ח התשכ"ח, עמ' 108.
2 ק"ת התשל"א, עמ' 1458; התשמ"א, עמ' 499.

תקנות להגנת חיית הבר (תיקון), התשמ"א—1981

בחוק סמכותי לפי סעיף 16 לחוק הגנת חיית הבר, התשט"ו—1955¹, אני מתקין תקנות אלה:

1. בתקנות להגנת חיית הבר, התשל"ו—1976² (להלן — התקנות העיקריות), בתקנה 1 יימחקו "בולבול" ו"נוטריה".

2. בתקנה 2 לתקנות העיקריות, אחרי "נברני שדה" יבוא "בולבול" נוטריה".

3. בתקנה 5(ב) לתקנות העיקריות, במקום "חצי שעה לאחר שקיעת החמה או לפני זריחתה" יבוא "עד חצי שעה לאחר שקיעת החמה ומחצי שעה לפני זריחתה".

4. בתקנה 7(ד) לתקנות העיקריות, במקום "בחדשים יוני, יולי" יבוא "בחדשים אפריל, מאי".

י"ח בניסן התשמ"א (22 באפריל 1981) אריאל שרון
(חמ 524-3) שר החקלאות

1 ס"ח התשל"ה, עמ' 208.
2 ק"ת התשל"ו, עמ' 2631; התשל"ה, עמ' 1723.

קובץ התקנות 4237, כ' באייר התשמ"א, 24.5.1981

**צו הדרכים ומסילות הברזל (הגנה ופיתוח) (צומת מלאכי—באר שבע)
(קטע בית קמה - אחוזם), התשמ"א—1981**

בתוקף סמכותי לפי סעיף 3 לפקודת הדרכים ומסילות הברזל (הגנה ופיתוח),
1943, אני מצווה לאמור:

1. הפקודה תחול על הדרך ברוחב עד 50 מ' המתחילה בנקודת ציון 104.160—128.600 בקירוב על דרך באר-שבע — צומת פלוגות מסעף מלאכי², והמסתיימת בנקודת ציון 98.000—128.750 בקירוב על הדרך האמורה.

תחולת הפקודה
על דרך

הדרך עוברת בחלקות 17, 18, 21, 22 בגוש 3101, ובגושים 3107 ו-3108 (ללא חלוקה), וגבולותיה מסומנים לשם זיהוי בקו אדום במפה מס' כ/6803/א' הערוכה בקנה מידה 1:10,000 והחתומה ביד שר הבינוי והשיכון ביום י"א בניסן התשמ"א (15 באפריל 1981).

2. העתק המפה האמורה בסעיף 1 נמצא במחלקת עבודות ציבוריות, מחוז הדרום, רח' החלוץ 127, באר שבע, וכל המעוניין בדבר זכאי לעיין בו בשעות העבודה הרגילות.

רשות לעיין
בהעתק המפה

י"א בניסן התשמ"א (15 באפריל 1981)
דוד לוי
שר הבינוי והשיכון (חמ 162—3)

1 ע"ר 1943, תוס' 1, עמ' 40; ס"ח התשכ"ג, עמ' 144.
2 ק"ת התשכ"ד, עמ' 817.

כללי מועצת הפירות (ייצור ושיווק) (התקשרות מגדלי שקדים עם משווקים מורשים) (תיקון), התשמ"א—1981

בתוקף סמכותה לפי סעיפים 26 ו-29 לחוק מועצת הפירות (ייצור ושיווק), התשל"ג—1973¹, ובידיעת ועדת הכלכלה של הכנסת, קובעת מועצת הפירות כללים אלה:

1. בסעיף 1 לכללי מועצת הפירות (ייצור ושיווק) (התקשרות מגדלי שקדים עם משווקים מורשים), התשל"ח—1978² (להלן — הכללים העיקריים), בהגדרת "עונת קטיף", במקום המלים "15 בנובמבר בכל שנה" יבוא "30 ביוני בשנה שלאחריה";

תיקון סעיף 1

2. בסעיף 2(א) לכללים העיקריים, במקום "1 ביוני" יבוא "1 במאי".

תיקון סעיף 2

3. בסעיף 4(א), במקום "31 בדצמבר" יבוא "31 באוקטובר".

תיקון סעיף 4

נתאשר.
כ"ו באדר ב' התשמ"א (1 באפריל 1981)
יושב ראש מועצת הפירות (חמ 159—3)

גדעון פת
שר החקלאות

שר התעשייה, המסחר והתיירות

1 ס"ח התשל"ג, עמ' 310.
2 ק"ת התשל"ח, עמ' 718 ועמ' 1902; התשל"ט, עמ' 1785.

משרד המשפטים

מסמך זה הינו העתק שנסרק בשלמותו ביום ובשעה המצוינים,
בסריקה ממוחשבת מהימנה מהמסמך המצוי בתיק,
בהתאם לנוהל הבדיקות במשרד המשפטים.
על החתום

משרד המשפטים (חתימה מוסדית).